

ZBROJA

BIULETYN INFORMACYJNY RADY STANOWEJ RYCERZY KOLUMBA W POLSCE

Wrzesień 2019, Rok VII/8 Nr 67

RYCERZE KOLUMBA

W SŁUŻBIE JEDNEMU.

W SŁUŻBIE WSZYSTKIM.

W numerze

Słowo Delegata Stanowego	3
Rozważanie Najwyższego Kapelana	4
Katecheza Kapelana	5
Nadzieja w Chrystusie Jezusie	6
Oczami małżonki	8
Członkostwo	9
Nagrodzone Rady	10
Programy	11
Patronka dzieł miłosierdzia	12

ZBROJA

ZBROJA jest e-biuletynem informacyjnym wydawanym przez Radę Stanową Rycerzy Kolumba w Polsce. Bezpłatnie można go pobrać ze strony internetowej:

www.RycerzeKolumba.com

Redaktor Naczelny:
br. Tomasz Wawrzukowicz KofC
Delegat Stanowy

Redakcja:
ks. Wiesław Lenartowicz KofC
br. Krzysztof Orzechowski KofC
br. Tomasz Adamski KofC
br. Bartosz Amroziewicz KofC
br. Piotr Ładoś KofC

E-mail:
zbroya@rycerzekolumba.com

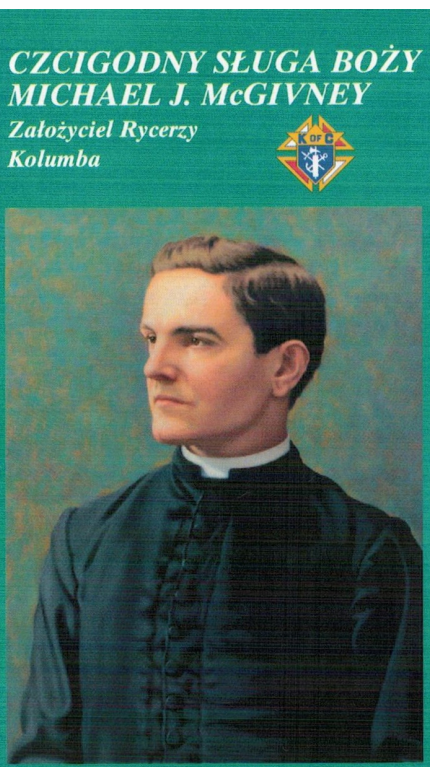
Prześlij materiały do nowego numeru

Prosimy o przesyłanie materiałów do kolejnego numeru.

Do tekstu prosimy załączać jedno zdjęcie o wyższej rozdzielczości (w przeciwieństwie do materiałów przesyłanych do publikacji w serwisie internetowym, gdzie może być więcej zdjęć i powinny mieć szerokość 1200 pikseli).

Materiały do e-biuletynu prosimy przysyłać na adres e-mail:
zbroya@rycerzekolumba.com

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i poprawiania przesyłanych materiałów!

Modlitwa o kanonizację Księdza Michaela J. McGivneya

Boże, Ojcze nasz, opiekunie ubogich i obrońco wdów i sierot, Ty powołałeś Twojego kapłana Michaela J. McGivneya, aby stał się apostołem rodziny chrześcijańskiej i prowadził młodych do pełnej poświęcenia służby bliźnim. Spraw, aby przykład jego życia i cnót pomógł nam pełniej naśladować Twojego Syna, Jezusa Chrystusa, wypełniając Jego przykazanie miłości i budować Jego Ciało, którym jest Kościół. Niech przykład Twojego Sługi natchnie nas większym zaufaniem do Twojej miłości, abyśmy mogli kontynuować jego dzieło opieki nad potrzebującymi i odrzuconymi. Pokornie prosimy Cię, wynieś Twojego sługę księdza Michaela J. McGivneya na ołtarze, jeśli taka jest Twoja wola. Za jego przyczyną, racz nam udzielić łaski o którą Cię prosimy. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.
Ojcze Nasz Zdrowaś Maryjo Chwata Ojcu

ZGŁOŚ UZYSKANE ŁASKI DO:
THE FATHER MCGIVNEY GUILD
ONE COLUMBUS PLAZA
NEW HAVEN, CT 06510-3326 USA

2817-PL 11/10

Pobierz oficjalną aplikację "Rycerze Kolumba" na swój smartfon i tablet

Dostępna w sklepie Google Play, działa w systemie Android.

Dzięki aplikacji "Rycerze Kolumba", zawsze masz pod ręką:

- aktualności i informacje
- adresy i kontakty, Rady lokalne
- wszystkie numery biuletynu "Zbroja"
- katechezy

i wszystkie inne, które są dostępne na stronie
www.RycerzeKolumba.com

www.kofc.pl/przek/aplikacja

Słowo Delegata Stanowego

Czcigodni Księża Kapelani,
Zacni Bracia Rycerze,

Minęło już dwa miesiące nowego Roku Bratniego w Rycerstwie. Był to czas wakacji i lekkiego rozprężenia w naszej działalności, ale jednak w wielu Radach Lokalnych okres wakacyjny był czasem wyjątkowej pracy w Jurysdykcji Polskiej.

Dzięki zaangażowaniu Braci Rycerzy z całej Polski, naszych rodzin i wsparciu Księży Kapelanów wykonaliśmy ogromną pracę na rzecz parafii, diecezji, środowisk lokalnych. W nasze szeregi wstąpiło kilkadziesiąt katolickich mężczyzn, aby wraz z nami realizować Dzieła Miłosierdzia. Nasi Zacni Delegaci Rejonowi przy wsparciu Brata Leszka dotarli do kilku nowych parafii. Liczę, że przy zaangażowaniu Delegatów Rejonowych i Księży Kapelanów wkrótce będziemy mogli cieszyć się ukonstytuowaniem w tych miejscach następnych Rad Lokalnych.

W wielu Radach Lokalnych nowi Funkcjonariusze zostali wprowadzeni na swoje Urzędy. Niejednokrotnie było to powiązane z Uroczystościami w Parafii czy w Diecezji. Ważne jest, abyśmy na te Uroczystości zapraszali nasze Małżonki, rodziny, znajomych. Jest to okazja do wspólnego świętowania oraz podziękowania naszym Małżonkom za wsparcie i pomoc w rycerskiej działalności, w wypełnia-

niu misji naszego założyciela Czcigodnego Sługi Bożego Ks. Michaela McGivney'a.

Aby nasze Dzieła rosły potrzebujemy kolejnych katolickich mężczyzn, ich rodzin i znajomych. Wraz ze wzrostem naszych szeregów, wzrasta siła oddziaływania na otaczającą nas rzeczywistość.

W rozważaniach z 1 stycznia 1998 roku Ojciec Święty Jan Paweł II mówił do nas: „Każdy musi aktywnie działać na rzecz sprawiedliwości, szanując prawa człowieka i konsekwentnie wypełniając swoje obowiązki”.

Przez gnuśność i lenistwo nie zanedbujemy potrzeby aktywności i pracy na rzecz potrzebujących, których łatwo możemy znaleźć w swoim otoczeniu, swoich parafiach czy środowiskach lokalnych. Nie zakopujemy Talentów, które otrzymaliśmy od Pana Boga. Naszym obowiązkiem jest je rozwijać na Chwałę Pana Boga, Kościoła Katolickiego i Zakonu Rycerzy Kolumba.

Przed nami nowe wyzwania, nowe parafie, nowe diecezje, w których mogą powstać Rady Rycerzy Kolumba. Kolejni mężczyźni czekają, aby zaprosić ich w nasze szeregi.

Ojciec Święty Jan Paweł II, 19 czerwca 1998 roku w Salzburgu mówił: „Nawet jeśli czasem czujecie się „małą trzódka”, nie traćcie ducha: to Wy jesteście kapitałem Dobrego Pasterza. Na początku dwunastu ludzi stawiło czoło światu. Papież ufa, że wy, młodzi, znów nadacie chrześcijańskie oblicze starej Europie. Dążcie do tego przez osobiste świadectwo. Wy jesteście „listem Chrystusa” (2 Kor 3,3), Jego biletem wizytowym. Kto was spotka, musi być pewien, że znalazł właściwy adres”.

Czcigodni Księża Kapelani, Zacni Bracia. Jestem przekonany, że Rycerze Kolumba to ten właściwy adres dla każdego katolickiego mężczyzny.

W sierpniu w Minneapolis odbyła się doroczna Najwyższa Konwencja Rycerzy Kolumba. Wraz z Księżmi Kapelanami i Braćmi Rycerzami miałem zaszczyt reprezentować Jurys-

dykcję Polską podczas tego Wielkiego Rycerskiego Święta.

Odczytałem list, który Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Pan Andrzej Duda skierował do uczestników 137 Najwyższej Konwencji Rycerzy Kolumba. Listy do uczestników skierowali również: Ojciec Święty Franciszek, Prezydent Stanów Zjednoczonych Ameryki Pan Donald Trump, Premier Kanady Pan Justin Trudeau oraz Prezydent Filipin Pan Rodrigo Duterte.

W imieniu Delegatów na Najwyższą Konwencję miałem zaszczyt podpisać listy skierowane do Papieża Franciszka, Nuncjuszy Apostolskich, Przewodniczących Episkopatów oraz Prezydentów i Premierów Rządów Państw, w których działają Rycerze Kolumba.

W Konwencji uczestniczyło ponad 2 tys. osób, w tym prawie 80 Kardynałów, Arcybiskupów i Biskupów z całego świata. Byli z nami także nasi Drodzy Księża Kapelani.

Z rąk Najwyższego Rycerza Carla Andersona odebrałem nagrody, które zdobyła Polska Jurysdykcja w ubiegłym Roku Bratnim. Jest to podziękowanie za całoroczną pracę Rycerzy Kolumba, naszych rodzin i znajomych w każdej Radzie Lokalnej w Polsce.

Wrzesień to okres wielu wydarzeń w rycerskiej społeczności. W dniach 14-15 oraz 21-22 w Skorzeszycach i Przysieku odbywać się będą kolejne spotkania Rady Stanowej i przedstawicieli Rady Najwyższej z Wielkimi Rycerzami. Bardzo serdecznie Wielkich Rycerzy i Delegatów Rejonowych na te wydarzenia zapraszam.

28. września w Częstochowie kolejni Bracia Rycerze złożą ślubowanie i otrzymają Stopień Patriotyczny. To Wielkie Święto zbiegło się z innym ważnym wydarzeniem, jakim są imieniny naszego Kapelana Stanowego JE Ks. Abp. Wacława Depo. W tych doniosłych momentach będziemy razem z naszym Czcigodnym Kapelanem.

Przypominam także o dorocznej Rodzinnej Pielgrzymce Rycerzy Ko-

lumba na Jasną Górę. W tym roku spotykamy się w dniach 11-12 października 2019 roku. Już dzisiaj serdecznie zapraszam Czcigodnych Księży Kapelanów i Zacnych Braci Rycerzy. Jest to okazja do wspólnych spotkań, do wymiany doświadczeń, a przede wszystkim okazja do wspólnej modlitwy przed Obliczem Jasnogórskiej Pani.

Proszę o wielką mobilizację i zaplanowanie przyjazdu do Częstochowy.

Musimy - szczególnie w obecnej sytuacji, w dobie ataków na Kościół, Kapłanów, a także na Czarną Madonę - dać świadectwo wierności i oddania, nie tylko w słowach ale i w czynach.

Święty Jan Paweł II 4 czerwca 1997 roku w Częstochowie mówił: „U stóp Pani Jasnogórskiej trwaliśmy wiernie przy Kościele, gdy był prześladowany, gdy musiał milczeć i cierpieć. (...) Wiele razy powtarzałem, że Jasna

Góra to Sanktuarium narodu, konfesjonał i ołtarz. Jest to miejsce duchowej przemiany i odnowy życia Polaków. Niech takim pozostanie na zawsze”.

Vivat Jezus!

*Tomasz Wawrzukowicz
Delegat Stanowy
Zakonu Rycerzy Kolumba w Polsce*

**RYCERZE
KOLUMBA**
W SŁUŻBIE JEDNEMU. W SŁUŻBIE WSZYSTKIM.

Polska Rada Stanowa
www.RycerzeKolumba.com
www.facebook.com/RycerzeKolumbawPolsce

Przybyliśmy przed Twoje oblicze z pokorą i radością, o dziewicza Matko Boga, Nasza Pani Częstochowska, Patronko Polski. Tobie zawieramy nasz umiłowany Zakon Rycerzy Kolumba tu w Polsce, jako zwracając się do Ciebie w pełnym oddaniu synowskiej miłości.

Rozważanie Najwyższego Kapelana na wrzesień

„Kto nie nosi swego krzyża, a idzie za Mną,
ten nie może być moim uczniem.
Bo któż z was, chcąc zbudować wieżę,
nie usiadzie wpierw i nie oblicza wydatków,
czy ma na wykończenie?”

(Ewangelia z dnia 8 września, Lk 14, 27-28)

W czasie mojej ponad 40-letniej posługi kapłańskiej, a później także biskupiej, wchodziłem w skład kilku komitetów budowy nowego kościoła lub szkoły. Jedną z pierwszych rzeczy, jaką często robimy przy takich okazjach jest „sięganie do gwiazd”. Następnie rzeczywistość uderza nas jednym prostym pytaniem: ile jesteśmy gotowi na to przeznaczyć? Jezus każdego z nas pyta o coś podobnego w naszym życiu duchowym. Czy w naszej dożgonnej podróży ku świętości kształtujemy w sobie zwyczaj codziennego uświadamiania sobie kosztów i całkowitego przygotowania się do ich poniesienia? Moi bracia, obyśmy zawsze, ponad wszystko inne, przygotowali się do niesienia krzyża i całkowitego oddawania swojego życia Chrystusowi.

Wyzwanie wrześniowe

W tym miesiącu wzywam Was, abyście poznali życie jednego z męczenników i dowiedzieli się, w jaki sposób przygotował się do tego, by poświęcić wszystko, aby pójść za Chrystusem.

Po drugie, wzywam Was, abyście wzięli udział w programie Stańcie w Wyłomie z modelu programowego *Wiara przez Uczynki* lub przeczytali ten list samodzielnie, zwracając szczególną uwagę na to, jak najlepiej przygotować się do niesienia krzyża.

Katecheza Kapelana

Katecheza 84

Wiara umacnia się, gdy jest przekazywana – świadectwo uczynków i wzajemne umacnianie w wierze.

„Albowiem łaską jesteście zbawieni przez wiarę” – pisze św. Paweł Apostoł do Efezjan, aby nie myśleli i nie chlubili się, że przez uczynki można wysłużyć sobie zbawienie. Kiedy to czytamy pewnie zastanawiamy się nad tym porządkiem. Przecież ciągle jako dzieci słyszeliśmy, że mamy być dobrzy, pełnić dobre uczynki - to pójdziemy do nieba. Gdybyśmy zatrzymali się na tym prostym sformułowaniu łatwo możemy nabrać przekonania, że zbawią nas nasze

dobre uczynki. Tak jakbyśmy to my byli autorami naszego zbawienia. Jednak to zupełnie błędne przekonanie.

To Bóg przywraca nam życie w łasce. Zbawieni jesteśmy przez ofiarę Jezusa na krzyżu. Zbawiciel już nas odkupił. My zaś możemy uczestniczyć w tej łasce. Z wiarą przyjęta łaska Boża przemienia nasze życie, stajemy się nowym, nawróconym człowiekiem. Człowiek nawrócony nie może już żyć jak poganin hołdujący popędowi ciała i pogrążony w grzechach. Ma wydać godne owoce swojego nawrócenia ponieważ kroczy drogą ku zbawieniu.

„Błagam Was ja, więzieln w Panu, abyście postępowali

w sposób godny waszego powołania, jakim zostaliście wezwani”. (EF 4, 1)

Tak więc Bóg zbawił nas przez zesłanie Jezusa, który przyniósł nam przebaczenie. Wzywał ludzi, aby odwrócili się od grzechu i odnaleźli radość w relacji z Bogiem, który daje prawdziwą wolność. Nawrócenie zatem jest źródłem łaski, która powoduje, że człowiek spotkawszy Boga na swojej drodze nie jest już w stanie żyć po staremu, w swoich grzechach. Człowiek poznawszy miłość Bożą pragnie realizować ją w swoim życiu, a więc dawać dobre świadectwo. „Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który

jest w niebie. (Mt 5, 16) Tak więc spełniam dobre uczynki nie dlatego, żeby zapracować na niebo, spełniam je, ponieważ już dostałem niebo, a ludzie należący do nieba spełniają dobre uczynki. Nie chcą i nie mogą żyć inaczej.

„Tak też i wiara, jeśli nie byłaby połączona z uczynkami, martwa jest sama w sobie” (Jk2, 17)

Wszystkie dzieła miłości i miłosierdzia, jakie czynimy są zatem znakiem, że czynimy tak, ponieważ żyjemy wartościami innego świata, do którego już należymy. Warto z tej perspektywy patrzeć na wszystkie dzieła, które realizujemy jako Rycerze Kolumba. Czy modłę się, aby przeze mnie Bóg działał i abym mógł w ten sposób sam się uświęcać i dawać tego świadectwo? Może dobrze byłoby, abyśmy przed każdym dziełem modlili się w tej intencji, a potem mogli podzielić się z innymi swoim przeżyciem duchowym, które towarzyszyło nam w tej pracy.

Dzielenie się i współpraca w dobrych dziełach ma olbrzymie znaczenie we wroście naszej wiary i miłości. Uświadamiamy sobie nieustanną łączność z Chrystusem we wszystkim co czynimy.

”Wiara umacnia się gdy jest przekazywana” – mówił Jan Paweł II. To życie wiarą, wzrastanie w niej i prze-

kazywanie jej innym jest spełnieniem naszej misji bycia uczniem Chrystusa. Tak jak w czasach Chrystusa wspólnota uczniów była zaczynem Kościoła, tak wspólnota dzisiejszych parafii jest taką wspólnotą gdzie realizuje się dzieło misyjne i duszpasterskie. Jeśli pragniemy zintensyfikować swoje życie religijne, to szukamy mniejszych wspólnot jak m.in. Rycerze Kolumba. Jednak podstawową i nie do przecenienia w rozwoju duchowym, kulturowym i społecznym jest rodzina. To tam realizuje się wzajemna wymiana i wzrastanie dzięki więzom jakie łączą ich członków. To roli rodziny w rozwoju wiary i sile świadectwa poświęcimy ten rok bratni.

Życzeniem jakie skierował św. Jan Paweł II było, aby rodzina była Bogiem silna. To znaczy, aby każda rodzina w swojej istocie była święta, jeżeli uwzględni się podstawowy cel każdego życia ludzkiego, aby żyć tak na ziemi, by osiągnąć zbawienie.

Aby rodzina zrealizowała to wielkie zadanie musi pielęgnować wszystkie swoje cechy. Dobra rodzina tworzy się już w momencie narzeczeństwa poprzez właściwe przygotowanie do czekających ją zadań. Ten element jest dzisiaj szczególnie zaniedbany, stąd tak wiele późniejszych niepowodzeń...

Oczywistym warunkiem świętości małżeństwa jest jego sakramentalność. To już nie związek dwóch osób, ale trzech, kiedy w życie małżonków wkracza Bóg z łaską Ducha Świętego, aby ludzka miłość miała cechy boskości i otwierała nas na wieczność. To dzięki czystości małżeńskiej, wierności, wzajemnej trosce i dożgonności ciałem stają się słowa – „wszystko mogę w tym, który mnie umacnia” jak mówi św. Paweł. Siła człowieka jest w Bogu. Dlatego zadanie uczynienia swojej rodziny jest możliwe dzięki Bożej łasce. To dobrze zrozumiana i przeżyta przysięga małżeńska staje się źródłem wielkiej troski o wzajemną miłość i świętość w rodzinie.

Kościół stojący na straży zbawienia ludzkości przez Urząd Nauczycielski Kościoła nieustannie wyjaśnia i interpretuje Dekalog reagując na znaki czasu. Wydawane dokumenty czy listy poruszają konkretne aspekty życia rodziny i mogą być źródłem mobilizacji. Warunkiem jednak jest sięganie po ich treści, a to jest o wiele łatwiejsze we wspólnocie, co będziemy razem czynić.

Ks. Wiesław Lenartowicz

Wszystkie katechezy są dostępne na stronie www.RycerzeKolumba.com

Nadzieja w Chrystusie Jezusie

Najwyższa Konwencja Rycerzy Kolumba, 137 już z kolei odbyła się w Minneapolis. Ten stan, jak zauważył Najwyższy Rycerz Carl Anderson, jest wiodącym stanem w Ameryce, jeśli idzie o obronę Ewangelii życia i walkę z cywilizacją śmierci. Zapewne nie był to decydujący element dla wyboru tego miejsca, ale pozostaje w świadomości jako bardzo wymowny.

Miałem zaszczyt i szczęście uczestniczyć w Konwencji po raz pierwszy jako jeden z trzech kapelanów wchodzących w skład 13 osobowej polskiej delegacji na czele z delegatem stanowym Tomaszem Wawrzakowiczem oraz ks. Wiesławem Lenartowiczem, kapelanem stanowym po-

mocnym. Trzeba w tym miejscu nadmienić, że ten stan polskiej delegacji nie oddaje obrazu rzeczywistego polskiej obecności – był wśród nas ks. abp Mieczysław Mokrzycki wraz ze swoim sekretarzem, był ks. prałat Sławomir Oder, ale były też niezliczone wręcz osoby manifestujące swoje polskie korzenie.

Nie sposób w krótkiej relacji opisać przebiegu Konwencji, jej wydarzeń czy atmosfery. Pozwolę sobie zatem na kilka impresji i obserwacji poczynionych kapłańskim spojrzeniem.

Liturgia

Jeszcze przed rozpoczęciem spotkań w Minneapolis bywalcy po-

przednich konwencji uwrażliwiali mnie na znaczenie i miejsce liturgii w spotkaniach. Niemniej, rzeczywistość przerosła wyobrażenia.

Liturgia, poza poniedziałkową mszą świętą dla kapelanów, która miała miejsce w katedrze diecezjalnej w St. Paul, odbywała się w centrum kongresowym Minneapolis, miejscu obrad. W olbrzymiej sali każdego dnia była sprawowana Eucharystia. Dwa migawkowe wspomnienia: jedno to widok dziesiątków i setek rycerzy wraz z damami, którzy tłumnie czekali na otwarcie drzwi i zajęcie miejsc. Ktoś zażartował, że wygląda to jak kolejka do supermarketu w czasie wyprzedaży. Druga migawka to procesja celebransów udających się

ze swoich zakrystii do miejsca Eucharystii – około 100 księży i może 70 biskupów, w tym sześciu kardynałów.

Sala kongresowa stawała się w tych momentach kaplicą. Także za sprawą aranżacji wewnątrz o co dbała telewizja EWTN. Na frontowej ścianie każdego dnia pojawiał się dobrany do sprawowanej mszy świętej ogromny baner z rozetami katedry oraz wizerunkami świętych.

Śpiew chóru miał nie tylko walory artystyczne, ale przede wszystkim duchowe. Decydował o tym dobór pieśni i ich wykonanie. Nas, Polaków, niewątpliwie poruszyło wykonanie „Pod Twoją obronę op. 56 na chór mieszany a cappella” Henryka Góreckiego.

Może warto w tym miejscu wspomnieć, że ten monumentalny utwór trwa dziesięć minut. I był to czas jakby dokładnie wymierzony na czas rozdzielania komunii świętej. Wspominam o tym dlatego, że całość liturgii była niezwykle harmonijna – z jednej strony bez chwili przyspieszenia, ale z drugiej strony bez jakichkolwiek opóźnień.

Każdy z uczestników dysponował edycją tekstów mszalnych na dany dzień. W książeczce – jeden szczegół – na stronie przed rozpoczęciem obrzędów komunii świętej był wyciąg ze stosownego dokumentu episkopatu amerykańskiego na temat dopuszczania do przyjmowania komunii świętej. Z pełnym szacunkiem była tam wyrażona prawda o świętości Eucharystii i o tym, że jest ona udzielana tylko i wyłącznie katolikom.

Pasterze

Obecność biskupów robiła istotne wrażenie. Nie tylko pod względem ilości, tytułów i godności. Przez kilka dni mieliśmy możliwość wysłuchania kilku homilii oraz jednego wykładu – konferencji.

W dniu Przemienienia Pańskiego abp Bernard A. Hebda, arcybiskup St. Paul – Minneapolis wskazał bardzo konkretnie kontrast przemienienia Pańskiego i sceptycyzmu, rozczarowań uczniów. Ten kontrast rodzi potrzebę świadectwa, które będzie, które staje się odpowiedzią na cud

przemienienia. W tej perspektywie padły słowa skierowane pod naszym adresem: „Jako Rycerze jesteśmy wezwani do dzielenia się tymi skarbami w bardzo konkretny sposób. Niezależnie od tego, czy chodzi o zapewnienie ciepłych zimowych płaszczy dla dzieci, [...], czy wspieranie matek ciężarnych potrzebujących sprzętu USG, czy też serwowanie posiłków głodnym, czy hot dogów tym, którzy pojawią się dziś wieczorem na National Night Out, mamy potencjał, by w ten sposób dzielić się z innymi spojrzeniem Chrystusa, który otrzymaliśmy, w sposób, który nadaje wiarygodność dobrej nowinie, którą głosimy”.

Świadkiem wiary w przemienionego Chrystusa była i pozostaje pierwsza etniczna Amerykanka wyniesiona do chwały ołtarzy – św. Kateri (Katarzyna) Tekakwitha. Msza jej dedykowana była sprawowana dnia 7 sierpnia. W czasie liturgii kard. Gérald Cyprien Lacroix, arcybiskup Québec i prymas Kanady powiedział m.in., przywołując jej biografię: „uciekła z ludu i przebyła ponad 200 mil w kierunku Kanady, przez lasy, rzeki i bagna, aby dotrzeć do katolickiej misji św. Franciszka Ksawerego, na południowym wybrzeżu Montrealu, nad rzeką Świętego Wawrzyńca. [...] Jej motto brzmiało: kto może mi powiedzieć, co podoba się Bogu, abym mogła to uczynić?”

Z pewnością możemy uczyć się od świętej Kateri Tekakwitha, [...]. Jej pokora i pragnienie posłuszeństwa Bogu są pewną drogą do świętości.

Pozwólcie, że powtórzę słowa św. Jana Pawła II: „Gdy Kościół przeżywa trudne chwile, dążenie do świętości staje się sprawą jeszcze bardziej nagłą”.

Właśnie wymóg świętości jako wymóg podstawowy został w tym dniu bardzo mocno złożony w nasze życie.

Ostatniej mszy świętej w dniu 8 sierpnia przewodniczył Najwyższy Kapelan Williama Lori, arcybiskup Baltimore. Sercem jego homilii był apel o jedność Rycerzy, wzorowaną na wzór jedności świętych: „Nasza jedność jako rycerzy jest rzeczywiście

antidotum na te uczucia, które mogą nas niepokoić. [...] W świecie, który marginalizuje religię i jej wpływy, jesteśmy zjednoczeni w wierze, pomagając sobie nawzajem we wzrastaniu w świętości i zachęcając się do wyznawania wiary i przeżywania jej w życiu publicznym. Jesteśmy zjednoczeni w trosce o siebie nawzajem oraz o nasze rodziny i razem staramy się zaszczepić w spolaryzowanym i agresywnym świecie odnowione poczucie uprzejmości i solidarności. Jesteśmy zjednoczeni w miłości, gromadząc się razem w dziełach miłosnych, nieporównywalnych z żadną inną organizacją w Kościele ani w świeckim społeczeństwie”.

W ciągu tych kilku dni mogliśmy przeżyć swoiste rekolekcje w jedności z Kościołem nauczającym zgodnie z tym, co przekazał nam Chrystus.

Świadek

Wiadomo, że mocniej niż słowa przekonuje czyn. Karol Wojtyła w swoim poemacie „Stanisław” pisał o naszym świętym Biskupie Męczenniku: „Słowo nie nawróciło, nawróci krew”.

Te słowa i ta prawda znalazły swoją wyjątkową i przejmującą ilustrację na uroczystym bankiecie w czasie Konwencji.

W samym centrum tego wydarzenia miał miejsce akt wręczenia nagrody „Caritas”, medal z wizerunkiem Dobrego Samarytanina, ustanowiony przez Zarząd Rycerzy Kolumba w 2013 roku. W tym roku otrzymał ją pośmiertnie Kendrick Castillo.

W maju 2019 roku dwóch uczniów szkoły średniej w Highlands Ranch, położonej 40 km na południe od Denver (stan Kolorado), otworzyło ogień w swojej szkole. Siedem osób zostało rannych. Jedyną śmiertelną ofiarą ataku był 18-letni Kendrick Castillo. Poświęcił swoje życie, rzucając się na jednego z napastników, dzięki czemu inni mogli uciec. – Jedna z koleżanek Kendricka powiedziała ojcu zabitego: „jest bohaterem, uratował mnie, tak szybko podbiegł do napastnika i rzucił się na niego”. Ojciec, John Castillo, Rycerz Kolumba, wyznał, że ma świadomość tego, że „Przez to, co zrobił, inni żyją”. Od po-

czątku tragedii niezmiennie powtarzał: „Dziękuję za to Bogu. Kocham mojego syna. Jest bohaterem i zawsze nim będzie”.

W czasie uroczystości, Carl Anderson przemawiając do ponad 2000 uczestników Konwencji zapytał zgromadzonych, czy zgadzają się na przyznanie Castillo pełnego członkostwa w Zakonie. Decyzja o zatwierdzeniu tej propozycji była jednogłówna. „Podjęliśmy doniosłą decyzję” - po-

wiedział Anderson - „Kendrick chciał dołączyć do Rycerzy Kolumba, aby być bardziej podobnym do nas. Przez swoją aklamację powiedzieliśmy światu, że chcemy być bardziej do niego podobni”.

Najwyższa Konwencja ma swoje cele organizacyjne, statutowe, ma swoje deklaracje i uchwały. Stanowi jednak może nade wszystko zaczątek duchowej iskry, płomienia, który ma być - dzięki nam, Rycerzom, znakiem

bycia światłem tego świata i solą tej ziemi. Prymas Kanady wzywając nas do świętości powiedział także: „Zdecydujemy także tu i teraz, aby przyjąć za swoje, słowa naszego Zbawiciela gdy mówi do nas: „Niech się nie trwoży wasze serce!”

Bo nadzieja w Chrystusie Jezusie nigdy nas nie zawiedzie!

Vivat Jesus!

Paweł Bortkiewicz TChr

Oczami małżonki

Po raz drugi miałam przyjemność uczestniczyć w Najwyższej Konwencji Rycerzy Kolumba, która w tym roku odbyła się w Minneapolis w stanie Minnesota w Stanach Zjednoczonych. Jest mi niezmiernie miło wspominać ten czas spędzony w gronie Rycerzy Kolumba i ich rodzin.

To czterodniowe spotkanie to jakże pracowity czas dla członków tej organizacji. Czas podsumowania całorocznej pracy, jak i wyznaczania kierunków na przyszłość. Dla nas - małżonek rycerzy - to możliwość bliższego poznania struktury i zasad funkcjonowania organizacji. To czas wspólnej modlitwy, skupienia, jak również czas poznania innych ludzi czy kultur.

Jednak to, co zrobiło na mnie ogromne wrażenie, to przemówienie Najwyższego Rycerza Carla Andersona, który zaprezentował bardzo szczegółowy raport dotyczący działalności Rycerzy Kolumba w ubiegłym roku. Podane kwoty środków pieniężnych przekazanych na cele charytatywne czy ilość przepracowanych przez członków poszczególnych rad godzin pokazują ogromną skalę działalności zakonu na całym świecie. Jednak warto zauważyć, że ten ogromny efekt oparty jest na działalności wielu rad lokalnych mających po-

killudziesięciu członków i wytrwale wspomagających swoje parafie i kościoły proboszczów. To właśnie dzięki temu, że Rycerze Kolumba działają w tak wielu parafiach istnieje możliwość dotarcia do najbardziej potrzebujących.

Rycerze Kolumba w sposób szczególny otaczają troską rodziny. Dlatego jednym z punktów Konwencji był wybór Rodziny Roku. Z ogromnym podziwem oglądałam prezentację obrazującą wyjątkowość rodziny, która została nagrodzona. Pomimo młodego wieku i posiadania licznych potomstwa rodzice (wraz z dziećmi) angażują się w działania podejmowane w parafii i pomagają w społeczności lokalnej. Świadectwo wygłoszone przez głowę rodziny na długo zapadnie w moją pamięć, a także będzie przedstawiane narzeczonym podczas prowadzonych przeze mnie spotkań przedmażeńskich jako wzór do naśladowania.

Jeszcze raz chciałabym podkreślić, że Rycerze Kolumba zawsze promowali i promują wartości rodzinne, dlatego Najwyższy Rycerz zdecydował w tym roku zaprosić rodziców chłopca, który poświęcił swoje życie, aby ratować przyjaciół z klasy. Najbardziej wzruszający był moment, kiedy ojciec chłopca ze łzami w oczach opowiadał

o swoim synu bohaterze, dając wyjątkowe świadectwo wiary.

To co zawsze będę wspominać, to niesamowite poczucie wspólnoty osób, bez względu na status społeczny, kolor skóry czy położenie geograficzne. Poczucie wspólnoty osób, których łączy Jezus Chrystus.

Członkowie Zakonu Rycerzy Kolumba wyznają ważne zasady jakimi są: miłosierdzie, jedność, braterstwo i patriotyzm - i te zasady wdrażają w życie. Będąc w miejscu, które zgromadziło tak wielu szlachetnych mężczyzn z różnych stron świata, na każdym kroku można było naocznie się przekonać, iż nie są to dla nich puste słowa. Najwyższa Konwencja trwała tylko kilka dni, trzeba wrócić do swoich obowiązków, pracy, domu. Pamiętajmy jednak drogie Panie, iż nasi mężowie, bracia i kapelani ciężko będą pracować przez cały rok na rzecz Kościoła i potrzebujących. Otoczmy ich więc swoją modlitwą, aby otrzymywali i czuli nasze wsparcie w podejmowanych działaniach. Niech rycerstwo nadal się rozwija i sprawi, że coraz więcej mężczyzn stanie się lepszymi mężami, ojcami, synami, braćmi oraz sąsiadami.

Dorota Zuba

www.RycerzeKolumba.com

www.facebook.com/RycerzeKolumbawPolsce

Wspólna odpowiedzialność za wzrost członkostwa

W jednej z przeprowadzonych ankiet członkowie naszego Zakonu zostali zapytani, dlaczego tak długo zwlekali z podjęciem decyzji o wstąpieniu do Rycerzy Kolumba. Okazało się, że bardzo wielu z nich odpowiedziało: „nikt mnie nie zaprosił”.

Są niestety Rady, które sprawy dotyczące członkostwa - przyjmowanie nowych członków, czy też dbanie o utrzymanie członkostwa - odkładają na bliżej nieokreśloną przyszłość. Członkowie takich Rad są z reguły pełni entuzjazmu. Rada realizuje bowiem wiele wspaniałych programów oraz dzieł miłosierdzia, pomagając w ten sposób tym, którzy tej pomocy potrzebują. Pełni zaangażowania, skupieni na bieżącej działalności, zapominają o przyszłości Rady. Nie biorą pod uwagę, że ich zapał kiedyś może się wyczerpać, że zabraknie im pomysłów, że ich ziemski czas też ma swój kres i nie będzie miał ich kto zastąpić. Przyglądając się tym Radom na myśl przychodzi przypowieść z Ewangelii wg św. Mateusza [Mt, 25, 1-13], w której panny wyszły na spotkanie pana młodego, jednak część z nich, panny nierozsądne, nie zabrała ze sobą oliwy.

Aby Radzie nie zabrakło oliwy niezbędnej do skutecznego działania, a przede wszystkim do jej rozwoju, każda Rada bez wyjątku, już od momentu jej założenia, powinna nieustannie zabiegać o wzrost i utrzymanie członkostwa. Rada Najwyższa

wspólnie z Radą Stanową stale zachęca Rady, aby każda Rada w ciągu Roku Bratniego przyjęła co najmniej kilku nowych członków.

Jest wiele możliwości pozyskiwania kandydatów do naszego Zakonu. Jedną z najbardziej skutecznych form jest skierowanie osobistego zaproszenia do kwalifikujących się katolickich mężczyzn. Tylko jak do nich dotrzeć? Kogo i kiedy zaprosić? Odpowiedzi na te pytania powinny znaleźć się w opracowanej i co roku aktualizowanej przez Radę strategii i planie działań dotyczących wzrostu członkostwa. Ich posiadanie w Radzie sprawi, że każdy kwalifikujący się katolicki mężczyzna (w parafii, w której działa Rada) będzie miał możliwość wstąpienia do Zakonu Rycerzy Kolumba.

Dlatego, możliwie jak najszybciej, zaraz po przeprowadzeniu wyborów funkcjonariuszy i wyznaczeniu poszczególnych Dyrektorów, Wielki Rycerz Rady powinien zwołać spotkanie organizacyjne. Na spotkanie zaproszeni powinni być: Sekretarz ds. Finansów, Kapelan Rady, Dyrektor ds. Programowych i Dyrektor ds. Członkostwa, przewodniczący poszczególnych Komitetów oraz pozostali funkcjonariusze Rady. Celem takiego spotkania jest omówienie i doprecyzowanie wcześniej przygotowanego wstępnego planu działań Rady na cały rok braterski z uwzględnieniem m.in. takich elementów jak: ustalony dla Rady cel członkowski, posiadany budżet Rady, kalendarz wydarzeń parafialnych i społecznych - zarówno tych lokalnych jak i ogólnopolskich.

W trakcie spotkania uczestnicy powinni m.in. dokonać przeglądu wszystkich działań dot. wzrostu członkostwa, jakie zostały zaplanowane i przeprowadzone w poprzednim Roku Bratnim. Ważnym elementem tego przeglądu jest określenie, czy dane działanie zakończyło się

sukcesem czy też porażką. Wiedza na temat przyczyn sukcesu lub porażki danego działania członkowskiego będzie pomocna dla uczestników spotkania w podjęciu decyzji co do działań planowanych na bieżący rok bratni. Ujmując w planie działanie należy pamiętać, by zaplanować budżet dla tego działania oraz orientacyjny termin jego realizacji. Uzgodnione na spotkaniu działania powinny następnie zostać przedstawione Radzie do zatwierdzenia.

Realizacja celu członkowskiego przynosi Radzie i jej członkom wymierne korzyści: rozwój, bezpieczeństwo działania w dłuższej perspektywie czasowej, możliwość podejmowania nowych i większych działań, możliwość niesienia pomocy większej liczbie osób jej potrzebujących. Stwarza też większej liczbie mężczyzn możliwość formowania swojej wiary, wzajemnego umacniania się i niesienia pomocy. Taka Rada może być na koniec roku bratniego nominowana do jednej z Nagród Rady Najwyższej: Nagrody Najwybitniejszej Rady lub Nagrody im. Ks. McGivney'a.

Jednak odpowiedzialność za realizację celu członkowskiego nie może spoczywać tylko i wyłącznie na Wielkim Rycerzu. Każdy członek Rady został kiedyś zaproszony do Zakonu Rycerzy Kolumba przez innego Rycerza. Dlatego w równym stopniu z innymi Braćmi jest odpowiedzialny za członkostwo w Radzie, za kontynuowanie wizji i zobowiązania ks. McGivney'a, aby wspierać tych, którzy potrzebują wsparcia i pomocy. W poczuciu odpowiedzialności za nasz Zakon proszę, aby każdy z nas zaprosił w tym Roku Bratnim kolejnego kwalifikującego się katolickiego mężczyznę.

Jacek Pisz

*Dyrektor ds. Członkostwa
Zakonu Rycerzy Kolumba w Polsce*

Portal
inny
niż wszystkie...

Nagrodzone Rady

W zakończonym już Roku Bratnim 2018/2019 w szeregi naszego Zakonu wstąpiło 556 katolickich mężczyzn, aby wspólnie z nami realizować dzieła miłosierdzia i aby pomagać tym, którzy tej pomocy najbardziej potrzebują. W tym czasie założonych zostało 8 nowych Rad w kolejnych parafiach. Obecnie Rady lokalne działają już w 117 parafiach. W wielu parafiach funkcjonują również tzw. Okrągłe Stoły, które są załączkami kolejnych tworzących się Rad.

Spśród tych 117 Rad 58 spełniło warunki otrzymania Nagrody Najwybitniejszej Rady, Nagrody im. Ks. McGivney'a lub Nagrody im. Kolumba za działalność w roku bratnim 2018/2019. Nagrody te przyznawane są przez Radę Najwyższą za realizację programów na rzecz Wiary, Rodziny, Społeczności i Życia, a także za wzrost członkostwa w Radzie. Zostaną one wręczone osobiście przez Delegata Stanowego Brata Tomasza Wawrzakowicza podczas corocznej Pielgrzymki Rycerzy Kolumba na Jasną Górę, która odbędzie się w dniach 11-12 października 2019 roku. Lista nagrodzonych Rad przedstawia się następująco:

Nr Rady Miejscowość

14000 Kraków
14001 Ludźmierz
14004 Radom
14023 Starachowice
14955 Częstochowa
14983 Tychy
14989 Mierzyn
15015 Starachowice
15117 Gdańsk
15128 Kraków
15160 Ruda Śląska
15216 Radom
15219 Poznań
15239 Tarnobrzeg
15267 Tomaszów Lubelski
15268 Rzeszów
15299 Suchedniów
15391 Końskie
15415 Nakło Nad Notecią
15416 Chmielnik

Wielki Rycerz

Sławomir Wójtowicz
Paweł Put
Jacek Grzegorzewski
Roman Kaput
Mariusz Szczepanowski
Tomasz Kostyra
Paweł Kuśmirczuk
Krzysztof Chyczewski
Jerzy Warasiecki
Grzegorz Mielecki
Witold Zmysłowski
Zbigniew Morgaś
Radosław Stolski
Grzegorz Sowa
Marcin Wojciechowski
Stanisław Łutczyn
Jacek Furmańczyk
Robert Frączyk
Jan Marciniak
Marian Styczeń

15500 Wodzisław Śląski
15523 Czeladź
15527 Słupsk
15622 Tomaszów Mazowiecki
15631 Pionki
15672 Częstochowa
15708 Wejherowo
15759 Stalowa Wola
15820 Łębork
15947 Milicz
16014 Ciecchocinek
16015 Zduńska Wola
16031 Działoszyn
16038 Głogów Małopolski
16100 Tarnów
16105 Wrocław
16165 Ostojów
16181 Tarnów
16259 Koszalin
16266 Rembieszycy
16380 Lubaczów
16405 Brodnica
16642 Kielce
16650 Kraków
16708 Radom
16709 Sieradz
16727 Szczepanów
16766 Radom
16883 Chęciny
16893 Mrzezino
16964 Chojnice
16973 Łączany
16999 Brusy
17030 Sierakowice
17050 Warszawa
17116 Limanowa
17137 Góra Puławska
17316 Łeba

*Jacek Pisz
Dyrektor ds. Członkostwa
Zakonu Rycerzy Kolumba w Polsce*

Roman Nowak
Janusz Glinka
Robert Kupc
Andrzej Raczkowski
Waldemar Kęska
Franciszek Nowak
Lucjan Uzdrowski
Henryk Drzymała
Marcin Galewski
Robert Zasieczny
Eugeniusz Rakoca
Michał Owczarek
Marian Gniecioszek
Jan Pokrywka
Marek Młyński
Krzysztof Siedczyński
Roman Hawliczek
Tadeusz Rzońca
Bartosz Ilecki
Robert Wolski
Ryszard Kosturek
Jakub Cybulski
Zygmunt Mazur
Wojciech Gaweł
Michał Frączek
Piotr Romek
Janusz Szkodny
Leszek Bogatek
Andrzej Florkiewicz
Piotr Junga
Daniel Wróblewski
Zbigniew Jakubowski
Stanisław Kobus
Przemysław Zaborowski
Grzegorz Tyczyński
Kazimierz Kowal
Marek Maik
Zbigniew Gierczak

Jezu, Ty się tym zajmij!

 [JezuTySieTymZajmij](https://www.facebook.com/JezuTySieTymZajmij)

Zacni Bracia Rycerze!

Wypoczęci i pełni sił wracamy nie tylko do pracy zawodowej, ale i do budowania Królestwa Bożego już tu na ziemi. Często przyjdzie nam wybierać pomiędzy Pokojem a Prawdą. Czas na ziemi jest walką dobra ze złem i nigdy nie można nam szukać ugody i pokoju ze złem. Z ojcem kłamstwa wygrać możemy tylko Prawdę. Pokój od wojen i nienawiści jest zawsze pożądany i oczekiwany. Pamiętajmy wspomnienia naszych ojców i dziadków o tym strasliwym wydarzeniu, które rozpoczęło się 1 września 80 lat temu i prosimy Boga, by nigdy to się nie powtórzyło.

Ale co wtedy dla tych walczących Polaków było ważniejsze? Pokój czy Prawdą?

Wybrali Prawdę, świadcząc o tym, że są Polakami, i że są patriotami gotowymi oddać życie za swoją ojczyznę.

Pamiętamy słowa naszego Wielkiego Polaka, Św. Jana Pawła II „To jest moja matka, ta ziemia, to jest moja matka, ta ojczyzna” kiedy byliśmy już po wojnie, ale dalej zniewoleni.

Pamiętamy również, że za Prawdę został zabity bł. ks. Jerzy Popiełuszko.

Dziś nie ma już wojny, nie ma komunizmu, ale niebezpieczeństwa przebrane w kolorowe piórka dalej czyhają. Atakują nie tylko dorosłych, ale przede wszystkim dzieci i młodzież nie podejrzewających czyhającego nań niebezpieczeństwa. To my rodzice i dziadkowie, matki i ojcowie chrześni, wychowawcy i nauczyciele, ludzie dobrej woli i szukający prawdy stańmy na straży czystości i przyzwoitości naszych dzieci oraz stańmy do wielkiej modlitwy za nasze dzieci.

Tam gdzie możemy - stańmy do obrony bezpośredniej, tam gdzie nie możemy - módlmy się.

Jako Rycerze Kolumba będziemy rozprawdzać dwustronne wizytówki z modlitwą za dzieci. To nasza kolejna akcja. Zachęcam do działania!

Równie mocno zachęcam do wzięcia udziału w rodzinnej pielgrzymce Rycerzy Kolumba do Maryi na Jasną Górę. To czas kiedy możemy stanąć wraz z naszymi całym rodzinami u naszej Matki. Możemy Jej powierzać nasze

rodziny, by dobrą drogą kroczyć do Jej Syna a naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Nasze Dzieci Potrzebują Naszej Modlitwy

W czasach kiedy zło wdiera się do naszych rodzin i chce zniszczyć nasze dzieci – konieczna jest nasza gorąca modlitwa do Boga. My Rodzice, Dziadkowie, Chrześni i Ludzie Dobrej Woli stajemy w obronie dzieci przed pojawiającymi się nowymi zagrożeniami. W modlitewną opiekę bierzemy nasze dzieci:

RYCERZE KOLUMBA

W służbie jednemu, w służbie wszystkim

O Boże, Stworzycielu i Ojcze mych dzieci. Ty mi je powierzyłeś, abym je na Twoją chwałę i na ich zbawienie wychowywał. Tobie je dziś ofiaruję i Twemu dobrolitwemu sercu ojcowskiemu polecam. Daj im, o Panie, błogosławieństwo Twoje, aby im się dobrze powodziło. Zachowaj je od złego, broń je we wszystkich niebezpieczeństwach duszy i spraw, aby w niewinności i bogobojności żyły. Mnie zaś nie daj zapomnieć, że po śmierci mojej ciężki rachunek za ich wychowanie zdać będę musiał. Nie dozwól, by choć jedno z nich z mojej winy zginąć miało, ale dopomóż mi, abym obowiązki moje tak sumiennie wypełniał, ażebym kiedyś z Synem Twoim niebieskim mógł rzec: „Ojcze, któreś mi dał strzegłem i żaden z nich nie zginął” (Jan 12, 17). Amen.

A oto ważne wydarzenia na najbliższy czas:

- 1 września – 80 Rocznica wybuchu II wojny światowej, – Najświętszej Maryi Panny Królowej Pokoju,
- 5 września – Bł. Matki Teresy z Kalkuty,
- 6 września – I Piątek Miesiąca,
- 7 września – I Sobota Miesiąca,
- 8 września – Narodzenie Najświętszej Maryi Panny, – Najświętszej Maryi Panny Gietrzwałdzkiej,
- 12 września – Najświętszego Imienia Maryi, – Najświętszej Maryi Panny Piekarskiej, – Najświętszej Maryi Panny Rzeszowskiej,
- 13 września – 1955 Ulmowie Sprawiedliwymi wśród Narodów Świata,
- 14 września – Podwyższenie Krzyża Świętego,
- 14-15 września – Spotkanie Wielkich Rycerzy w Skorzyszycach,
- 15 września – Najświętszej Maryi Panny Bolesnej,
- 17 września – 1939 – atak ZSRR na Polskę,
- 18 września – Św. Stanisława Kostki - Patrona Polski,
- 19 września – Najświętszej Maryi Panny z La Salette,
- 21-22 września – Spotkanie Wielkich Rycerzy w Przysieku,
- 23 września – Św. Ojca Pio z Pietrelciny,
- 26 września – Najświętszej Maryi Panny Leśmiańskiej,
- 29 września – Świętych Archaniołów Michała, Gabriela i Rafała,
- 1 października – Św. Teresy od Dzieciątka Jezus, Doktora Kościoła, Patronki Misji,
- 2 października – Świętych Aniołów Stróżów,
- 4 października – Św. Franciszka z Asyżu, – I Piątek Miesiąca,

- 5 października – Św. Siostry Faustyny Kowalskiej,
– I Sobota Miesiąca,
- 7 października – Najświętszej Maryi Panny Różańcowej,
- 11 października – Św. Jana XXIII,
- 11-12 października – Rodzinna Pielgrzymka Rycerzy Kolumba na Jasną Górę,
- 14 października – Św. Małgorzaty Marii Alacoque,
– Dzień Edukacji Narodowej,
- 15 października – Św. Teresy a Avila, Doktora Kościoła,
- 16 października – Karol Wojtyła wybrany papieżem (1978),
– Św. Jadwigi Śląskiej,
- 18 października – Św. Łukasza Ewangelisty,
- 19 października – Bł. Męczennika ks. Jerzego Popiełuszki,
- 20 października – Św. Jana Kantego,
- 21 października – Światowy Dzień Misyjny,
- 22 października – Św. Jana Pawła II, papieża,

- 28 października – Św. Apostołów Szymona i Judy Tadeusza,

Zachęcamy do wypożyczenia wystawy „Jaś w Drodze” która uświadamia dzieciom, młodzieży i dorosłym to, że życie człowieka zaczyna się w momencie poczęcia.

Kontakt: programy@kofc.pl

Zachęcamy również do przekazywania darowizn na ochronę życia ludzkiego przez poniższy link:

www.kofc.pl/jaswdrodze

Vivat Jezus!
Rafał Szczypta
Dyrektor ds. Programowych
Zakonu Rycerzy Kolumba w Polsce

Patronka dzieł miłosierdzia – Błogosławiona Juta z Bielczyn

Życie i działalność Juty przypadają na odległe lata XIII wieku. Juta urodziła się około 1220 r. w Turyngii. Pochodziła z bogatego rodu książąt brunswickich. Od najmłodszych lat Juta wzrastała w atmosferze religijnej, a pod wpływem ideałów franciszkańskich rodziła się w niej wielka wrażliwość na cierpienie i krzywdę ludzką. Ideałem i wzorem do naśladowania dla młodej Juty była św. Elżbieta. Do miejsca jej spoczynku Juta odbyła pielgrzymkę. Wcześniej wyszła za mąż. Jej wybrańcem był nieznany z imienia rycerz von Sangerhausen, z którym miała trójkę dzieci. Małżeństwo nie trwało jednak długo. W wieku dwudziestu lat Juta owdowiała. Jej mąż zginął w roku 1240 podczas krucjaty do Ziemi Świętej. Dalej sama wychowywała dzieci. Po ich usamodzielnieniu rozdała majątek ubogim i o żebraczym chlebie odwiedzała sanktuarium i posługiwała chorym.

W 1256 roku krewny jej męża Anno von Sangerhausen został wielkim mistrzem krzyżackim i zaprosił Jutę do ziemi chełmińskiej, aby modlitwą i pokutą wspierała dzieło nawracania Prus, Litwy i Jaćwieży. Na jej decyzję wpłynął też fakt, iż biskupem chełmińskim w latach 1245-1263 był znany jej jeszcze z Niemiec dominikanin Heidenryk. Tradycja mówi, iż Juta osiadła w chacie rybaka w Bielczynach (3 km od Chełmży) nad Jezio-

rem Głuchowskim. Wiele godzin spędzała w swej pustelni, oddając się surowym umartwieniom i modlitwie. W godzinach porannych Juta chodziła codziennie do Chełmży, by uczestniczyć we Mszy św., a następnie udawała się do szpitala dla trędowatych, który znajdował się przy północnej bramie miasta. Tam udzielała pomocy chorym, opatrywała rany. Swoje kroki kierowała też do ubogich i opuszczonych, wyprasząc dla nich kawałek chleba. Szybko zyskała sobie przydomek „siostra ubogich”. Sława jej była tak wielka, że przybywano nawet z dalekich okolic, żeby zobaczyć niewiastę cieszącą się opinią świętej, prosić ją o modlitwę i radę. Była wielką czcicielką i propagatorką Mszy świętej do Chrystusa ukrzyżowanego i Najświętszego Serca. Zmarła w opinii świętości w wigilię Wniebowstąpienia Pańskiego 12 maja 1260 r. W ostatnich godzinach życia towarzyszyli Jucie biskup Heidenryk i jej osobisty spowiednik franciszkanin Jan z Łobdowa, którzy później świadczyli o jej świętości. Biskup Heidenryk pochował Jutę w budującej się jeszcze katedrze, w miejscu, gdzie dziś znajduje się okazała kaplica jej poświęcona. W czasie potopu szwedzkiego, w obawie przed profanacją, jej doczesne szczątki, decyzją kapituły, zostały ukryte w podziemiach świątyni. Póź-

niejsze wielokrotne poszukiwania relikwii nie dały żadnych rezultatów.

Po jej śmierci nastąpiło wiele cudownych wydarzeń i biskup Heidenryk natychmiast rozpoczął oficjalny proces beatyfikacyjny. Jego śmierć w 1263 roku zahamowała ten proces. Ostatecznie proces beatyfikacyjny zakończył się w Rzymie ok. 1275 r. ogłoszeniem przez papieża Grzegorza X Juty z Bielczyn Błogosławioną. Pierwszy życiorys Juty, jeszcze w trakcie trwania procesu beatyfikacyjnego, spisał jej spowiednik Jan z Łobdowa. Pierwsza piętnastowieczna wzmianka o kulcie Błogosławionej Juty znajduje się w dokumencie z procesu beatyfikacyjnego Błogosławionej Doroty z Mątowów, gdzie dokonano porównania opinii o życiu i cudach obydwu niewiast. Drugim dowodem świadczącym o szerzeniu się kultu Błogosławionej Juty jest Hymnus et oratio – źródło pochodzące z 1481 roku, kiedy to w Chełmży odbywał się synod prowincjonalny. Rozwój reformacji w wieku XVI sprawił, że kult Błogosławionej Juty zaczął słabnąć, chociaż nadal był żywy w katolickiej części Prus. Znaczne ożywienie tego kultu nastąpiło na przełomie XVI i XVII wieku, kiedy pojawiły się życiorysy Błogosławionej Juty autorstwa Marcina Boroniusza z Jarosławia, oparte na opowiadaniach miejscowej ludności i Krzyszto-

fa Łaniewskiego. Do wielkich ówczesnych czcicieli błogosławionej należeli: kanonik Jan Pisiński, administrator diecezji chełmińskiej, podkomorzy pomorski Jan Oleski oraz kanonik chełmiński Gabriel Władysławski. Duchowny ten zainteresował osobą Błogosławionej Juty króla Zygmunta III, który w roku 1621 przed wyprawą przeciwko Turkom pielgrzymował, by oddać jej w opiekę siebie i Królestwo. Po raz drugi przybył do grobu Juty sześć lat później wraz ze swym synem Władysławem IV, późniejszym królem Polski. Na życzenie króla Zygmunta III jezuita ks. Fryderyk Szembek napisał wydany w roku 1638 w Toruniu Przykład dziwnej doskonałości chrześcijańskiej przedstawiający żywot Juty z Sangerhausen. Jest to również obecnie źródło, posiadające znacząco wartość historyczną. Biskup Jan Lipski dekretem z 15 kwietnia 1637 r. zatwierdził ponowny kult Juty, polecił wybudować kaplicę ku jej czci na miejscu dawnej pustelni, a zarazem ustanowił ją jedną z patronek Prus Królewskich. Przed i po odsieczy wiedeńskiej do chełmińskiej katedry pielgrzymował ze swoim wojskiem król Jan III Sobieski.

Powtórne ożywienie kultu nastąpiło za bp. Andrzeja Załuskiego, który fundował ok. 1754 r. dla katedry w Chełmży marmurowy ołtarz ku czci „siostry ubogich”. Centralny jego obraz, pędzla Szymona Czechowicza, przedstawiający Jutę całującą przebity włócznią bok Chrystusa. Trzy rozbiory Polski spowodowały częściowy zanik kultu Błogosławionej Juty. Negatywny wpływ na Jej kult miało też przeniesienie w roku 1824 stolicy Diecezji Chełmińskiej z Chełmży do Pelplina. Odrodzenie kultu Błogosławionej Juty nastąpiło dopiero po powrocie Pomorza do Polski w 1920

roku. Szczególną rolę w szerzeniu tego kultu odegrali: proboszcz parafii chełmińskiej w latach 1924 – 1938, ksiądz Józef Szydlik, który wybudował w Bielczynach kaplicę, do której co roku przybywają czciciele Błogosławionej na uroczystą mszę odpustową ku Jej czci oraz biskup chełmiński Stanisław Wojciech Okoniewski, który w roku 1937 poświęcił wyżej wspomnianą kaplicę. W tym okresie Błogosławiona Juta została ogłoszona patronką Chełmży.

Po drugiej wojnie światowej duszpasterze chełmińskiej parafii nie podjęli starań, aby ożywić kult Błogosławionej. Ponadto pożar kościoła pokatedralnego w Chełmży w 1950 roku spowodował, że mieszkańcy Chełmży wszystkie swoje wysiłki skierowali na odbudowę zabytkowej świątyni. Dopiero w latach siedemdziesiątych XX wieku kult Błogosławionej Juty ożywił długoletni proboszcz parafii chełmińskiej ks. inf. Alfons Groszkowski. W 1982 r. ks. infułat postanowił dobudować w Bielczynach obiekt sakralny o powierzchni ponad 200 metrów kwadratowych. Centralne miejsce zajmują elementy z kaplicy z 1937 r. Nad wejściem znajduje się napis: „Bł. Juto, błogosław ziemi chełmińskiej”. Nad mensą ołtarzową, w niewielkiej niszy, znajduje się płaskorzeźba – popiersie bł. Juty. Ściany wnętrza są pokryte płaskorzeźbami artysty rzeźbiarza Wojciecha Zelka. Po prawej stronie znajdują się dwa obrazy wykute w sztucznym kamieniu. Jeden z nich przedstawia scenę, jak Juta otacza opieką chorych i kalekich, drugi, gdy rodzi swoje mienie potrzebującym. Pierwszy obraz po lewej stronie uwiecznia chwilę, gdy Pan Jezus pozwala jej dotknąć ustami ranę swojego boku, a drugi przywołuje legendę o jej kroczeniu po wodzie jeziora, by

w ten sposób mogła sobie skrócić drogę do Chełmży. Dnia 8 maja 1984 roku biskup chełmiński Marian Przykucki skierował do wszystkich kapłanów i diecezjan „Słowo pasterskie zapowiadające wznowienie kultu Błogosławionej Juty”, w którym ogłosił Jutę Patronką Dzieł Miłosierdzia Diecezji Chełmińskiej oraz ogłosił odpust ogólnodiecezjalny ku czci Błogosławionej przypadający na trzecią niedzielę maja. W dniu 20 maja 1984 roku ks. biskup Marian Przykucki poświęcił powiększoną kaplicę. W latach późniejszych kaplica otrzymała godną obudowę, witraże przedstawiające sceny z życia Juty oraz dzwonnice. Od strony jeziora powstał również zespół figuralny. Centralną postacią jest błogosławiona Juta wracająca przez jezioro do pustelni. Ks. inf. Alfons Groszkowski jest także autorem książki „Śladami Bł. Juty”. Znajdują się w niej modlitwy do błogosławionej i pieśni na jej cześć, do których teksty napisali M. Nałęcz-Korzeniowska i ks. inf. A. Groszkowski, a melodie skomponowali profesor muzyki kościelnej Stefan Dorawa i jego syn Alfons, organista chełmińskiej konkatedry.

Dużą wagę do rozwoju kultu Błogosławionej Juty przywiązuje obecny proboszcz chełmiński ks. kanonik Krzysztof Badowski.

W 1997 roku na swoją patronkę wybrało Błogosławioną Jutę Grudziądzkie Centrum Caritas, które organizuje coroczne majowe pielgrzymki Szkolnych Kół Caritas Diecezji Toruńskiej do Bielczyn. Od 25 października 2014 roku do wygaśnięcia w wyniku reformy systemu oświaty w 2019 roku Błogosławiona Juta była patronką Gimnazjum w Głuchowie w gminie Chełmża.

Janusz Palczewski

